

JAMIE KING

NEJHORŠÍ SÉRIOVÍ VRAZI SVĚTA

ŠOKUJÍCÍ PRAVDIVÉ
PŘÍBĚHY NEJBARŠTĚJŠÍCH
ZLOČINCŮ HISTORIE

xyz

Nejhorší sérioví vrazi světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jamie Kong
Nejhorší sérioví vrazi světa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAMIE KING

NEJHORŠÍ SÉRIOVÍ VRAZI SVĚTA

SERIAL KILLERS: Shocking True Stories of the World's Most Barbaric Murderers
Copyright © Summersdale Publishers Ltd, 2024
Published by arrangement with Summersdale Publishers, part of Octopus Publishing Group
via Ilustrata Agency, Barcelona, Spain
All rights reserved.
Translation © Radka Knotková, 2025
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-931-1 (1. zveřejnění, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-7683-934-2 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)
ISBN e-knihy 978-80-7683-948-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-949-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

JAMIE KING
**NEJHORŠÍ SÉRIOVÍ
VRAZI SVĚTA**

xyz

ÚVOD

Proč jsou sérioví vrazi tak fascinující? Je za tím náš prapůvodní strach, že je zjevně pohánají cosi, před čím není úniku? Vrah svou oběť ve většině případů zná. Vražda bývá zločinem z vášně nebo jediným skutkem spáchaným v konkrétní situaci. Moc často se nestává, že někdo zabije víckrát, natož aby zavraždil dvě stě padesát lidí jako údajně Harold Shipman nebo tři sta jako Luis Garavito. Potkat sériového vraha znamená ocitnout se v přítomnosti někoho, kdo je schopen vás na místě zavraždit, aniž by k tomu měl nějaký konkrétní důvod.

Sériový vrah je definován jako někdo, kdo během doby přesahující délku jednoho měsíce spáchá tři vraždy, přičemž každá z nich je od těch zbylých oddělena značnou časovou prodlevou. Tato kniha se zabývá některými z těch nejstrašnějších a nejaktivnějších sériových vrahů v dějinách, od prvního písemně zaznamenaného sériového vraha (čínského prince působícího před 2000 lety) až do současnosti. A zdá se vyloučené, že by koncept sériového vraha přestal být v dohledné době relevantní. Existuje mnoho způsobů, jak sériové vrahy vyprofilovat, předejít tak dalším úmrtím a odhalit

ty, kdo v minulosti zabíjeli a budou zabíjet i v budoucnu. FBI pracuje se třemi kategoriemi: vrah-zdravotník, organizovaný vrah a chaotický vrah. Název první skupiny hovoří sám za sebe a jako zástupce se nabízí již zmíněný doktor Shipman. Naproti tomu hranice mezi organizovaným (Ted Bundy, John Wayne Gacy) a chaotickým vrahem (Jeffrey Dahmer, Jack Rozparovač) se občas stírá.

Tato publikace dělí sériové vrahy do běžnějších kategorií, jmenovitě na zabijáky vizionářské, cílevědomé, hedonistické a mocichtivé. Nejdřív přijdou na řadu vizionářští sérioví vrazi. To jsou osoby trpící psychózou, halucinacemi a bludy. Jsou chaotické, kvůli čemuž je obtížnější je vystopovat. O cílevědomých sériových vrazích platí pravý opak. Ti mají plán, ženou se za nějakým cílem. Zabíjejí podle zvoleného typu a chtějí eliminovat příslušníky jistého pohlaví, rasy nebo náboženské skupiny.

Tou pravděpodobně nejděsivější skupinou jsou hedonističtí sérioví vrazi. Zabíjejí, protože je to baví, a jejich činnost se zpravidla vyznačuje sexuálními prvky. S někým takovým vážně nechcete být ve stejné místnosti. A už vůbec byste neocenili být ve společnosti zástupců poslední skupiny – ctižádostivých mocichtivých vrahů. Ty vzrušuje mít oběť ve své moci, neschopnou vzepřít se jejich násilnosti – ať už faktické, blížící se, či hrozící.

Nuže, jste připraveni? Ponořme se do světa lidí jako Michail Popkov, který je rovněž známý pod přezdívkou Vlkodlak a který mezi lety 1992 a 2006 zavraždil přes sedmdesát žen. Anebo smrtících milenek Gwendolyn Grahamové a Catherine Woodové, které v roce 1987 zabíjely starší ženy, aby ukojily své sexuální choutky a projevíly si lásku. Pak je tu Ivan Milat, vrah bažůžkářů, který počátkem devadesátých let terorizoval Austrálii. Dodnes není známo, kolik obětí si připsal na vrub. Jedno ale víme, a sice že nikdy neprojevil sebemenší lítost a během soudního procesu se smál do kamer. A samozřejmě nesmíme opomenout Freda a Rosemary Westovy, kteří si ve sklepe svého domu zřídili mučírnu a pohřbívali oběti na dvorku svého domu.

Svět sériového vraha je děsivým místem a není příjemné se do něj vypravít. Vy se o něm ale můžete dozvědět z bezpečné vzdálenosti prostřednictvím této knihy. Nemusíte osobně stanout před někým, kdo sleduje jeden jediný cíl – ať už se jedná o vraha vizionářského, cílevědomého, hedonistického, mocichtivého, nebo o směsici všech čtyř kategorií, což by pro vás byla teprve katastrofa.

VIZIONÁŘŠTÍ SÉRIOVÍ VRAZI

Možná to začne jedním hlasem, který vám v duchu říká, že je potřeba něco udělat a je jenom na vás, aby se to udělalo. Anebo slyšíte hned dva hlasy, jak se spolu hádají nebo si přitakávají a prohlašují, že vaše názory jsou pomýlené a vy musíte prokouknout lži, které vám druzí namlouvají. No vždyť se na ně podívejte! Proč byste jim věřili, když to, co zní ve vašem nitru, dává přece mnohem větší smysl? Proč by se vás hlasy snažily ošálit? A proč se všichni chovají úplně stejně? Proč nedokážou pochopit pravdu, o níž se s vámi hlasy dělí?

Jak z této knihy vyplýne, všichni sérioví vrazi jsou děsiví, nicméně vizionářský sériový vrah vyvolává specifický druh děsu. Možná ho těší, co provádí. Třeba si připadá, jako že má moc nebo nějakou obecnější misi, plán. Ale pokud člověka baví zabíjet, nedá se vyloučit, že bude schopen nacházet potěšení i někde jinde. Ti, kdo zabíjejí z pocitu moci, se naučí, že moc zabíjet je nesrovnatelná s mocí lásky. A kdo ví, jestli vrah sledující nějaký konkrétní cíl časem nezjistí, že jsou i jiné, lepší cíle.

Jenže když se ozvou hlasy... kdo bude vizionářskému sériovému vrahovi vykládat, že se mýlí? Koneckonců jsou tak vytrvalé, tak svůdné. A vy je navíc neslyšíte, tak co o tom víte? Vy jste jedním z těch, o nichž hlasy tvrdí, že se jich musím zbavit, pokud mám mít sebemenší naději na to dozvědět se pravdu, dosáhnout spravedlnosti. Vy se mi pokoušíte tvrdit, že se pletu? Pojdte blíž a zopakujte to...

Do kategorie vizionářů spadají někteří z těch nejaktivnějších sériových vrahů v dějinách. Zabíjejí, protože jim to někdo nebo něco nařídilo. Jejich činy jsou nahodilé, což komplikuje snahy o jejich dopadení. Vizionářský sériový vrah měří všechny stejným metrem a nemá preferovaný typ oběti. Pokud hlasy chtějí, aby zabíjel, bude zabíjet.

Je za tím psychóza?

Těžko říct. Přinejmenším nás o tom ujišťují zástupci lékařské profese. Prohlašují, že vizionářský sériový vrah chybně vnímá realitu. My víme, co je skutečné, a naše vnímání se od toho jejich liší. Hlasy jsou příznak a lze je léčbou umlčet. Normální lidi na ně totiž netrpí.

Tato kapitola pojednává o některých z těch nejznámějších vizionářských sériových vrahů, od legendárního Samova syna až k japonské ženě, která svoje oběti zabíjela paličkou od bubnu.

Je důležité mít na paměti, že každý sériový vrah se mylí a ve skutečnosti na něho žádné hlasy nemluví, že jde o halucinaci a že to, co svět prohlašuje za pravdu, je vážně pravda. Jinak by byl kousek vraha v každém z nás, což není... Nebo snad ano?

RICHARD CHASE

UPÍR ZE SACRAMENTA

Říká se tomu *MacDonaldova triáda*. Forenzní psychiatr John MacDonald roku 1963 v jednom ze svých textů vyjádřil přesvědčení, že odhalil souvislost mezi chováním v dětství a pravděpodobností, že se z člověka stane sériový vrah. Sérioví vrazi, psal, v mládí často dělají tři věci: týrají zvířata, jsou posedlí zakládáním požárů a pomočují se ještě po dosažení věku pěti let.

Pokud má MacDonald pravdu, znamená to, že Richarda Chase, takzvaného Upíra ze Sacramento, šlo zastavit dávno před jeho skutečným dopadením. Projevovaly se u něj všechny tři typy chování a stal se jedním z nejhrůznějších vizionářských sériových vrahů, jací kdy existovali.

Narodil se v roce 1950 a už od útlého věku to byl hypochondr. S oblibou vyprávěl, že mu čas od času přestane bít srdce a v hlavě se mu volně pohybují lebeční kosti. Dokonce si oholil hlavu, aby mohl sledovat, jak se kosti přesouvají. Domníval se, že mu byly odcizeny srdeční tepny, vypěstoval si fixaci na krev a pil krev zvířat, která zabil.

Pitím to však neskončilo. Když mu bylo pětadvacet, zavřeli ho do léčebny pro duševně choré, protože si do paže vstříkl králičí krev a přivodil si otravu krve. Zaměstnanci ústavu mu přezdívali Drákula, jelikož i během svého pobytu neúnavně chytal drobná zvířata – potkany a ptáky – a pil jejich krev. O rok později byl propuštěn do péče své matky. Té se nezamlouvalo, že bere léky, a postupně mu je vysadila. Jenže se přepočítala.

Chase dál zabíjel zvířata. Jednou přímo před matkou roztrhal na kusy kočku a potřel si obličej její krví. Jindy ho našli pokrytého dobytčí krví, kterou měl nalitou v kýblu vedle sebe. Prohlašoval, že jde o jeho vlastní krev. Nebylo proti němu vzneseno žádné obvinění.

Tou dobou už Chase nabyl přesvědčení, že nacisti, kteří podle něj udržovali styky s mimozemšťany, se snaží změnit jeho krev na prach a že musí pít krev, pokud si přeje zůstat naživu. Žalobcům později řekl, že každý rozumný člověk by na jeho místě udělal totéž.

Jakmile jednou začnete krást živým tvorům krev, logicky neskončíte jen u zvířat. Svou první vraždu spáchal Chase cvičně. Z jedoucího auta zastřelil jednapadesátiletého Ambrose Griffina, čistě jen aby si ověřil, jestli je toho schopen. Byl. O měsíc později vnikl do domu Teresy Wallinové, zastřelil ji a znásilnil její mrtvolu, zatímco do ní bodal řeznickým nožem. Nato jí vyřízl orgány a pil její krev. Kromě toho jí do hrdla nastrkal psí výkaly.

O dva dny později si pořídil dvě štěňata, zabil je a pil jejich krev. Doo-pravdy ale stál o lidskou krev, a tudíž 27. ledna 1978, čtyři dny po zavraždění štěňat, vstoupil do domu osmatřicetileté Evelyn Mirothové, která zrovna hlídala svého téměř dvouletého synovce Davida. Byl s nimi i její šestiletý syn Jason a soused Dan Meredith. Co následovalo, splňuje požadavky pro označení za masovou vraždu. Realita ale byla ještě mnohem ponuřejší.

Nejprve Chase zastřelil souseda a po něm následovala Evelyn Mirothová, její syn a synovec. Nato znetvořil mrtvolu Mirothové a znásilnil ji, zatímco z ní odřezával kousky a pojídal je. Poté naplnil kbelík její krví a vypil ji.

Mrtvé tělo Dana Mereditha odvěkl do koupelny, rozrazil mu lebku a snědl část mozku. Vyrušilo ho zaklepání na dveře, a tak mrtvolu odvěkl do auta a odvezl ji k sobě domů, kde v hodování pokračoval.

Chase se podobal mnoha vizionářským sériovým vrahům v tom smyslu, že na jeho díle nebylo nic organizovaného. Nechal na místě činu otisky rukou a prstů. Navíc zbraň, kterou ten den použil, byla registrovaná na jeho jméno. Policisté ho našli v nechutném bytě potřísněném krví a vnitřními orgány. V plastové dóze byly uloženy zbytky mozku Dana Mereditha a kuchyňské náčiní bylo pokryto krví a masem. Policisté později našli pozůstatky setnutého dvouletého Davida v krabici kousek od místa, kde k vraždám došlo.

Chase byl zatčen a šestinásobně obviněn z vraždy prvního stupně. Během soudního procesu si svoje činy příliš nevybavoval, pouze že batole zastřelil a dal jeho tělo do kyblíku, aby měl krev na později.

Hájil se pomínutím smyslů, ale nevyšlo mu to a byl nad ním vynesena rozsudek smrti, což v Kalifornii tehdy znamenalo plynovou komoru. Chase věřil, že za spáchané zločiny by místo něj měli stanout na lavici obžalovaných nacisti, a neuniklo mu tedy, jak ironické je, že sám má skončit v plynové komoře. Neustále všem opakoval, že ho k zabíjení donutili nacisti. Dokonce se obrátil na jednoho z novinářů, kteří o případu psali, a požádal ho o ruční radar, aby mohl vypátrat zlé bytosti, které ho trýznily.

I spoluvězni se ho báli. Pokusili se ho dohnat k sebevraždě – nikdo si netroufal přiblížit se k němu dost na to, aby ho zavraždil. Nakonec se opravdu zabil. Předávkoval se nasyslenými antipsychotiky a na druhý svátek vánoční byl nalezen mrtvý ve své cele.

HERBERT MULLIN

NEJPRAVDĚPODOBNĚJŠÍ KANDIDÁT NA ÚSPĚCH

Na amerických středních školách se rozdává spousta ocenění, obzvlášť dnes, kdy vládne přesvědčení, že „každé dítě by mělo dostat nějakou cenu“. Některé z nich působí úplně nesmyslně a člověk se nad nimi po pár letech zasměje. Občas se ale stane, že nějaké takové ocenění sedí jako zadek na hrnec. Přesně to se přihodilo v roce 1963, když studenti San Lorenzo Valley High School zvolili svého šestnáctiletého spolužáka Herberta Mullina „nejpravděpodobnějším kandidátem na úspěch“. Mysleli tím, že z něj bude slavný fotbalista? Mullin byl koneckonců hvězdným hráčem školního týmu. Anebo v něm možná viděli vojáka, vždyť jeho otec byl hrdina z časů druhé světové války. Herbert Mullin byl pohledný, oblíbený a měl hezkou přítelkyni, a tak se zdálo, že mu nic nestojí v cestě.

O několik let později mu při automobilové nehodě zemřel nejlepší kamarád Dean. Mullin chodil na kalifornskou Cabrillo College, kde studoval inženýrství, a na vysoké se mu vedlo stejně dobře jako na střední. Jenže jeho

blízcí přátelé okamžitě poznali, jak moc ho ztráta Deana zasáhla. Začal brát drogy a zřizovat svému mrtvému kamarádovi domácí svatyně, u nichž byl schopen vydržet i celé hodiny. Z inženýrství přestoupil na filozofii a východní náboženství. Byl posedlý konceptem reinkarnace. V roce 1969 ho zavřeli do ústavu pro duševně choré, jelikož trpěl paranoidní schizofrenií.

V roce 1972 byl propuštěn do rodičovské péče. Tou dobou už se chýlila ke konci válka ve Vietnamu. Tolik mrtvých a úplně zbytečně. K čemu to všechno bylo? Mullin byl ale přesvědčený, že vidí dál než ostatní. Ti lidé nezemřeli zbytečně. Podle něj se ve skutečnosti jednalo o cosi na způsob krvavých obětí, jejichž účelem bylo upokojit rozlícené bohy. Kde to vzal?

Nuže, Mullin se narodil 18. dubna 1947, v den výročí zemětřesení v San Francisku roku 1906, které si vyžádalo víc mrtvých než kterékoli jiné v amerických dějinách. Jeho epicentrum se nacházelo jen kousek od domu Mullinových rodičů. Mullin si dal dvě a dvě dohromady a uvědomil si, že válkou ve Vietnamu se předešlo dalšímu zemětřesení. Byl o tom bytostně přesvědčen a věřil, že jeho zesnulý otec byl téhož názoru. Začal totiž v hlavě slyšet jeho hlas. Američané zesnulí ve Vietnamu poskytli dostatek krve a zamezili dalšímu ničivému zemětřesení na americké půdě. Jenže válka teď skončila a bylo potřeba zajistit víc krve. Herbertovi tedy nezbývalo než dát se na zabíjení, jinak hrozilo, že se bohové pomstí.

Opravdu Herbertova první oběť, pětapadesátiletý tulák Lawrence White, vypadala jako Jonáš z Bible, jak časem tvrdil? Ani Lawrence, ani Jonáše nemáme vyfoceného, takže nemůžeme soudit. Jedno je ale známo, a to že Herbert předstíral, že se mu porouchalo auto. White mu nabídl pomoc a za odměnu dostal baseballovou pálkou do temene. Krvavé obětiny v režii Herberta Mullina začaly.

Záhy přišla na řadu studentka Mary Margaret Guilfoyleová, kterou Mullin bodl do hrudi, poté co jí nabídl svezení v tom samém autě, kterým napálil Whitea. Jeho vize byly čím dál rozmáchejší, a tak Guilfoyleovou později rozřezal na kusy, aby si ověřil platnost své teorie o znečišťování.

A pak se k jeho obětem přidal kněz Henri Tomei. Mullin o něm tvrdil, že se mu dobrovolně nabídl a nechal se ubodat.

Možná ho duchovní přesvědčil, ať přestane užívat drogy. Tak jako tak je potvrzeno, že se Mullin vypravil navštívit Jima Gianeru, který mu kdysi dal poprvé ochutnat marihuanu a kterému teď Mullin dával za vinu, že v duchu slyší otcův hlas. Zastřelil Gianeru i jeho manželku Joan a poté zavraždil ženu, která ho k nim domů nasměrovala. Kromě toho zastřelil i její dva syny ve věku devíti a čtyř let. Poté, co oběti zemřely, je ještě několikrát bodl.

Jeho posedlost znečištěním nicméně nebrala konce. Jak by mu šlo učinit přítrž? Během výletu ve státním parku v Santa Cruz Mullin narazil na čtyři pubertáky, kteří tam v rozporu s vyhláškou tábořili. Požádal je, ať odejdou, že park znečišťují. Odmítli. Mullin se tedy druhý den vrátil a všechny čtyři táborníky zabil výstřelem do hlavy.

Jak je to v případech vizionářských sériových vrahů běžné, hlavní problém představovala pro policii nahodilost těchto útoků. Oběti byly různé staré, různého pohlaví a etnické příslušnosti a stejné nebyly ani metody, jimiž byly zabity. Na druhou stranu ale mají vizionářští sérioví vrazi jednu slabinu, a sice nedbalý přístup ke své činnosti, což policii dává značnou výhodu. Někteří vrazi z této kategorie se dokonce vůbec nesnaží zamést za sebou stopy.

K zatčení Herberta Mullina proto nevedla vynikající detektivní práce. Došlo k němu, protože Mullin svou poslední oběť, dvaasedmdesátiletého bývalého profesionálního boxera Freda Abbieho Pereze, který zrovna pracoval na zahradě v Santa Cruz, zabil za bílého dne. A jako by toho nebylo málo, k vraždě došlo přímo před očima Perezovy sousedky. Ta zavolala na policii a Mullin byl zatčen.

Okamžitě se doznal. Ostatně neměl důvod cokoli skrývat. Prostě udělal, co bylo potřeba. Jeho vražedné řádění trvalo čtyři měsíce a zbylo po něm třináct mrtvých. Během soudního procesu bylo hlavním úkolem určit, zda

je Mullin z právního hlediska přičetný. Uvědomoval si, co dělá? Znal rozdíl mezi dobrem a zlem?

Porota ho uznala vinným ze spáchání dvou vražd prvního stupně (úkladných) a osmi vražd druhého stupně (z náhlého pohnutí mysli). Byl odsouzen na doživotí a ve věku 75 let zemřel ve vězení přirozenou smrtí.

K žádnému zemětřesení, které by se rozsahem podobalo tomu z roku 1906, už v San Franciscu nedošlo, ale znečištění se tam stále zhoršuje. Zbývá se tedy zeptat: dosáhl „nejpravděpodobnější kandidát na úspěch“ svého cíle?

DAVID BERKOWITZ

SAMŮV SYN

Kdyby se ten rok měl popsat jedním slovem, bylo by to „horký“. V roce 1976 zuřila v New Yorku vlna veder, jakou nikdo z místních nikdy předtím nezažil. Ustavičně vypadával proud a metropole o šestnácti milionech obyvatel měla nervy na pochodu. Jistě, v tanečních klubech aspoň hrálo disko, jenže na druhou stranu tu byla i rostoucí zločinnost a policie jen ten rok řešila tisíc vražd. Pár dalších násilných úmrtí se v tom přece ztratí, no ne?

Město nicméně poněkud znervóznělo z nahodilé činnosti jednoho vizi-onářského sériového vraha. Newyorská policie zpočátku soudila, že zavraždění Donny Lauriové a zranění její kamarádky Jody Valentiové, po nichž následovaly útoky na Carla Denara a Rosemary Keenanovou a další na Donnu DeMasiovou a Joanne Lominovou, spolu podle všeho nijak ne-souvisejí. Všem obětem bylo mezi šestnácti a dvaceti lety a ano, ve všech případech se střelec objevil jako blesk z čistého nebe, vystřelil a hned utekl. A ano, pět z šesti obětí přežilo, z čehož vyplývalo, že pravděpodobně útočil

amatér. Ale New York je velké město. Co když po každé ze tří dvojic střílel jiný pachatel?

Jenže pak v lednu 1977 šestadvacetiletá Christine Freundová a její třicetiletý snoubenec John Diel podobně jako předchozí oběti seděli v autě zaparkovaném v newyorské čtvrti Forest Hills, kam odjeli poté, co v kině zhlédli *Rockyho*. Christine byla bruneta, stejně jako všechny dřívější oběti ženského pohlaví. Útočník se opět vynořil zničehonic. Opět udeřil v noci. Opět střílel projektily ráže .44. Znovu po útoku zbyl jeden přeživší, tentokrát Diel, který odjel pryč. A podobně jako po první střelbě se našlo i po této mrtvé tělo – Freundová. Policie vůbec poprvé začala mezi jednotlivými případy nacházet spojitosti.

O měsíc později, přibližně jeden uliční blok od bydliště Christine Freundové, šla domů z Kolumbijské univerzity další tmavovlasá žena, Virginia Voskerichianová. Vtom k ní přistoupil střelec a zamířil. Voskerichianová se pokusila schovat za svoje učebnice, jenže projektily je proděravěly a zabily ji. V policejním hlášení stálo, že projektily pocházely z té samé zbraně, která zabila Lauriovou, první oběť. Započala hrůzovláda vraha ráže .44.

Přezdívkou mu ale dlouho nevydržela. Příští měsíc několik ulic od místa, kde došlo k první střelbě, seděli v autě dvacetiletý řidič odtahového vozu Alexander Esau a osmnáctiletá studentka a začínající modelka Valentina Surianiová. Tamní usedlík zaslechl čtyři výstřely a zavolal na policii. Dvojice byla nalezena mrtvá a obě oběti měly v hlavě projektily ráže .44.

Na místě činu zůstal dopis psaný velkým tiskacím písmem a plný pravopisných chyb. Vrah nebyl někdo, kdo nenávidí ženy, ale prostě a jednoduše monstrum. Kdykoli si jeho imaginární otec Sam přihnul, utrl se ze řetězu. Sam hrozně rád pil krev. A jak se v dopisu tvrdilo, s oblibou svému synovi říkával: „JDI A ZABÍJEJ“. Vrah si tedy vysloužil novou přezdívkou: Samův syn.

Krátce poté začaly novináři Jimmymu Breslinovi chodit dopisy plné násilnických tirád. Byly o něco srozumitelnější než první psaní, ale i je

podepsal Samův syn. Titulní stránka deníku *The New York Post* hlásala: „Nikdo není v bezpečí“. Ženy se stříhaly nakrátko a nosily blondáté paruky.

Střelby ale nebraly konce. Dvacátého šestého června 1977 dvacetiletý Salvatore Lupo a sedmnáctiletá Judy Placidová seděli ve tři hodiny ráno v Lupově autě, poté co odjeli z diskotéky v Queensu. Náhle vozidlo zasáhly tři výstřely. Lupo i Placidová oba přežili. Lupo později řekl policii, že se zrovna bavili o Samově synovi.

Rok a dva dny po první vraždě se odehrál poslední útok. Dva dvacátníci, sekretářka Stacy Moskowitzová a prodavač oblečení Robert Violante, seděli v autě a líbali se. Najednou na ně kdosi čtyřikrát vystřelil. Violante přežil, Moskowitzová nikoliv. Byla první blondátou obětí, kterou si Samův syn připsal.

Jako většina vizionářských sériových vrahů si ani Samův syn nedal nijak zvlášť záležet na tom, aby za sebou zametl stopy. Policie vypátrala vůz značky Ford Galaxie, který byl spatřen kousek od místa posledního útoku, a našla v něm několik podivných dopisů, plánek míst činu a pistoli Bulldog ráže .44. Auto patřilo jistému Davidu Berkowitzovi. Policisté si na něj u auta počkali a pak po něm skočili. Berkowitz se jich s úsměvem zeptal, proč jim to trvalo tak dlouho. Vyrazili prohledat jeho byt a ocitli se v zaneřáděném obydlí se satanskými symboly na stěnách. Objevili tam i deník, v němž se Berkowitz hlásil k odpovědnosti za bezpočet požárů.

Berkowitz se ke všem střelbám přiznal. Ale kdo vlastně byl ten Sam? Berkowitz při výslechu řekl zmateným policistům, že Sam je jeho bývalý soused, jehož psa Harveyho posedl zlý duch. Berkowitz se ho pokusil zabít, jenže mu v tom zabránily nadpřirozené síly. Podle něj mu Harvey nařídil, ať se dá na zabíjení. A tak se z něj stal Samův syn.

Byl šestkrát odsouzen k doživotnímu odnětí svobody, což celkem dávalo 365 let za mřížemi. Zatímco nad ním vynášeli rozsudek, skandoval, že Stacy, oběť jeho posledního útoku, byla děvka. Ve vězení se doznal k mnoha

dalším vraždám. Kromě toho tvrdil, že je členem okultní skupiny, která mu s vražděním pomáhala. Občas říkal, že na místech činu jenom hlídal.

Ve vězení je dodnes a z 365 let, k nimž byl odsouzen, mu zbývá odsedět si ještě pořádný kus. V roce 1987 se z něj stal evangelík a požádal, aby se mu do budoucna místo Samův syn říkalo Syn naděje. V populární kultuře se změna neuchytila.

JOSEPH KALLINGER

OBYČEJNÝ OBUVNÍK

Narodil se roku 1935 v Pensylvánii a jeho adoptivní rodiče ho už od útlého věku brutálně zneužívali. Mořili ho hlady, bičovali, bili kladivem, nutili ho klečet na ostrých kamenech a jíst exkrementy. Po jednom takovém útoku skončil v nemocnici, a když se vrátil domů, rodiče mu namluvili, že doktoři ho operovali, aby měl navždy malé genitálie. Když mu bylo devět, několik starších chlapců ho sexuálně napadlo. Ve třinácti už masturboval do děr ve zdech a potřeboval mít po ruce nůž, aby dosáhl orgasmu.

V sedmnácti se oženil a měl dvě děti. Manželka ho opustila, protože se na ní prý dopouštěl domácího násilí. Kallinger skončil v ústavu pro duševně choré, jelikož nebyl schopen dál se ovládat. Po propuštění zapálil svůj dům a vybral si na něj peníze z pojistky. Zopakoval to ještě dvakrát, pokusil se o sebevraždu a opět byl hospitalizován.

Po propuštění se znovu oženil. Měl pět dětí a jedno z nich, Michael, se brzy stalo jeho komplicem. Jednou Kallinger popálil svou nejstarší dceru

na stehně horkou žehličkou, byl zatčen a dostal čtyřletou podmínku za násilí na dětech.

Tou dobou už trpěl nepřetržitými halucinacemi a měl vidění, jímž se následně řídily všechny jeho ohavné zločiny. Zavítala k němu na návštěvu hlava bez těla. Jmenovala se Charlie a vyřídila mu zprávu od Boha, který mu nařizoval vraždit mladé chlapce a odřezávat jim genitálie. Kallinger se s vizí svěřil svému třináctiletému synovi Michaelovi a požádal ho o pomoc. Michael odpověděl: „Beze všeho, táto.“ O jedenáct dní později společně zabili portorikánského mladíka Joseho Collaza, nejprve ho ale mučili a uřízli mu penis.

V srpnu 1974 přišel na řadu Kallingerův syn, Joe mladší. Joe starší na něj o měsíc předtím uzavřel životní pojištění. Ve spolupráci s Michaelem ho utopil v areálu zdemolované budovy. Pojišťovna pojala podezření, že na Joeově smrti je něco nekalého, a odmítla pojistku vyplatit. Joseph podstoupil výslech coby podezřelý z vraždy, ale nakonec ho kvůli nedostatku důkazů pustili na svobodu.

Joseph a Michael řádili po celé Americe, od Pensylvánie po Filadelfii, od Baltimoru po New Jersey. Šest týdnů se vydávali za prodejce bot a okradli, napadli a sexuálně zneužili příslušníky čtyř rodin. Třetího prosince 1974 unesli čtyři hráčky bridže a zcizili jim dvacet tisíc dolarů. Na další ženu namířili zbraň a Joseph ji znásilnil. Celou tu dobu se Kallingerovi zjevovala hlava bez těla a naléhala na něj, ať ve svém šílenství pokračuje.

Osmého ledna 1975 vešli do domu v New Jersey a Joseph se vydával za obchodního cestujícího jménem John Handcock. Většina těch, kdo tam bydleli, byla pryč, s výjimkou tří: Didi Romaineové, která pečovala o svou nemocnou babičku, a jejího mladého syna Roberta. Kallinger svlékl Didi a jejího syna donaha a přivázel je k posteli elektrickým kabelem. Když se příbuzní těch dvou vrátili domů, Kallingerovi je svlékli a spoutali šňůrou od vysavače. Frank Welby, přítel jedné z členek rodiny, byl opaskem svázan do kozelce. Nato se Joseph a Michael vydali prohledat dům, jestli v něm nenajdou něco cenného.

Náhle se ozvalo zaklepání na dveře. Kallinger otevřel. Jednadvacetiletá sousedka Maria Faschingová zaslechla z domu randál a přišla se podívat, co se děje. Kallinger ji donutil lehnout si na zem. To už měl osm zajatců, z toho sedm žen. Frank Welby mu coby jediný muž patrně dělal starosti, a tak ho odvedl dolů do suterénu, přidržel mu u genitálií nůž a pohrozil, že pokud se hne, vykastruje ho.

Welby nato uslyšel, jak Marie cestou do suterénu protestuje, a pak zvuky, z nichž usoudil, že ji Kallinger znásilňuje. Poté Kallingera zaslechl, jak jí nařizuje, ať Welbymu ukousne penis. Odmítla a ozval se výkřik. Kallinger jí podřízl hrdlo od ucha k uchu. Stala se třetí a poslední obětí jeho vražedného běsnění.

Jedné ze zbylých žen se podařilo osvobodit, utekla na ulici a volala na sousedy, ať jí jdou pomoci. Než na místo dorazila policie, otec i syn utekli. Kallinger byl ale neopatrný a zapomněl v domě zakrvácenou košili. Policii se ho díky ní podařilo vypátrat. Sedmnáctého ledna, devět dní po spáchaných útocích a vraždě, byli Joseph a Michael Kallingerovi zatčeni.

Kallinger během soudního procesu tvrdil, že je nepřičetný a promlouvá k němu Bůh. V novinách se psalo, že „pokyvoval a škubal hlavou, nato se pohupoval ve směru hodinových ručiček, zkrátka byl neustále v pohybu“. Podle porotců dělal všechno pro to, aby působil vyšinutě.

Neskočili mu na to a prohlásili ho za přičetného. Byl uvězněn na doživotí za vraždu, loupež a napomáhání ke zločinné činnosti nezletilé osobě. Pokud jde o dotyčnou nezletilou osobu, tedy Michaela, ta byla podle poroty pod nátlakem, a tudíž odsouzena k pobytu v nápravném zařízení. Ve věku jednadvaceti let byl Michael propuštěn, změnil si jméno a vypařil se jako pára nad hrncem.

Kallinger se ve vězení několikrát pokusil o sebevraždu. Nakonec ho převzeli do ústavu pro duševně choré. V roce 1996 zemřel, poté co ho posledních jedenáct let jeho života hlídali, aby se nezabil. Před smrtí poskytl rozhovor do knížky o svých zločinech. Tvrdil, že chce zabít každého člověka na zemi a pak spáchat sebevraždu. *Proč?* zeptali se ho. *Aby ze mě byl Bůh*, odpověděl.

DYONATHAN CELESTRINO

MANIAK KŘÍŽE

Nacházíme je v mělkých hrobech, nastrkané do kanalizace, rozřezané v ledničce, pohozené u dálnice, pohřbené pod verandou. Oběti sériových vrahů jsou po smrti vždy vystaveny ještě jednomu závěrečnému pokoření, a to stavu, v němž jsou nalezeny. Jeden vrah, šestnáctiletý Brazilec Dyonathan Celestrino, udělal z tohoto ponižování ústřední část svého vraždění. Proslavil se pod přezdívkou Maniak kříže. Oběti po zavraždění svlékl, roztáhl jim ruce a překřížil jim nohy v kotnících, aby tvarem připomínaly kříž. Nakonec u nich zanechal lístek, v němž vysvětloval, proč musely zemřít. Naštěstí byl dopaden už po třetí vraždě. Kdo ví, kolik by jich jinak ještě spáchal.

Celestrino se narodil v roce 1992 a už v dětství se od ostatních chlapců poněkud lišil. Začátkem puberty si zvykl spávat na hřbitově a zajímal se o nekrofilii. Zbožňoval krev a hltal knihy o sériových vrazích. Tvrdil o sobě, že je nábožensky založený „goth“. Na střední stál v čele satanistické sekty a vědělo se o něm, že šikanuje a napadá studenty černé pleti.

Zaujal ho především jeden sériový vrah: Brazilec Francisco de Assis Pereira, takzvaný Maniak z parku, kterého stejně jako Celestrina fascinovaly okultní vědy. Kromě toho zabil jedenáct lidí a na několika z nich se dopustil kanibalismu. Případ rozpoutal v Brazílii značný rozruch a Celestrino měl na zdi v ložnici vylepenou Pereirovu fotku. Označoval ho za svého hrdinu a zároveň konkurenta a říkal, že chce překonat jeho rekord a zavraždit víc lidí než on.

Celestrino neváhal a pustil se do díla. Druhého července 2008 ve věku šestnácti let zašel za svým sousedem, třiatřicetiletým zedníkem Catalinem Gardenou. Později vypověděl, že k jeho metodě patřilo klást oběti otázky ohledně sexu a určit tak, nakolik je morálně čistá. Pokud usoudil, že morálně čistá není, považoval za nezbytné udělit jí trest – smrt. Celestrino Gardenu zabil, potom jeho tělo zkroutil do tvaru kříže, a dokonce na ně napsal zkratku INRI neboli Ježíš Nazaretský, král židovský. To samé totiž bylo napsané na kříži, na kterém zemřel Ježíš. Gardena si podle Celestrina zasloužil zemřít, protože byl „alkoholik a homosexuál“.

O měsíc později mířila dvaadvacetiletá zaměstnankyně čerpací stanice Leticia de Oliveirová za několika přáteli. Náhle k ní přistoupil Celestrino, pohrozil jí nožem a odvedl ji na hřbitov. I jí kladl otázky o sexu a zjistil, že je lesba. I v jejím případě usoudil, že je „nečistá“, ubodal ji a nechal ležet nahou na hrobě. Před odchodem nezapomněl její tělo zformovat do kříže.

Lidé žijící v okolí Ria Brilhante, kde k vraždám došlo, zpanikařili. Celestrina pozornost veřejnosti těšila. Když ho dopadli, našli u něj novinové výstřižky o vraždách, nemluvě o několika suvenýrech: oblečení a špercích.

Krátce po zavraždění Leticie de Oliveirové unesl další dívku, známou pouze jako Carla. Odvedl ji do opuštěné budovy, hrozil jí nožem a dvě hodiny ji vyslýchal. Nejspíš ji vyhodnotil jako „čistou“, protože ji nakonec nechal jít. Policisté časem našli seznam jeho obětí: zavražděné přiřadil do kategorie MRTVÍ, kdežto Carla spadala do skupiny SPASENÍ.

Trináctiletá Gleice da Silvaová následující měsíc už takové štěstí neměla. Nalezli ji nahou, uškrcenou a naaranžovanou do podoby krucifixu. Vedle mrtvoly se nacházel lístek, na němž bylo napsáno několik slov bez ladu a skladu. Po přeskládání dávala dohromady slovo PEKLO a prohlášení „mrtvý muž na vzkazy neodpovídá“.

Úřady zřídily speciální útvar, jehož úkolem bylo vraždy prošetřit. Celestrino byl coby Gardenův soused jeden z prvních, koho vyslechli, ale zatčen nebyl. Nakonec si pod sebou podřezal větev svou arogancí a nešikovností. Policisté na profilu Gleice da Silvaové totiž narazili na příspěvek od někoho, kdo si říkal *Cachorro do Inferno 666* (*Pekelný pes 666*): „MRTVÍ NEDOSTÁVAJÍ ZBYTKY, VY ÚCHYLOVÉ!“ Nápadně se to podobalo vzkazu nalezenému u těla oběti. Vyšetřovatelé zakrátko vypátrali, že *Cachorro do Inferno 666* je Celestrino, a 9. října 2008, tři dny po smrti da Silvaové, ho zatkli. Okamžitě se doznal.

Podstoupil psychiatrické vyšetření a byla mu diagnostikována disociální porucha osobnosti, která se vyznačuje impulzivním, nezodpovědným a často i zločinným chováním, dále chronickou psychopatií s negativním dopadem na empatii a schopnost pociťovat lítost. Celestrino ve vězení proslul sklony k násilným výbuchům a napadání dozorců a ostatních vězňů. V roce 2013 utekl do Portugalska a ubytoval se v tamním hotelu, ale jeden host ho poznal a Celestrino byl opět zatčen.

Vzhledem k jeho nízkému věku v době spáchání zločinů a posudku psychiatra nebylo proti Celestrinovi vzneseno obvinění a původně měl být propuštěn po dosažení jednadvaceti let. Nicméně padl závěr, že nedokáže vést běžný život a představuje nebezpečí pro společnost, a bylo doporučeno nikdy ho na svobodu nepouštět. Dnes je z něj příkladný vězeň a student environmentalistiky.

SAČIKO ETOVÁ

VRAŽEDKYNĚ S PALIČKAMI

Narodila v roce 1947 a vedla zcela normální život, pokud tedy člověk ignoruje, že řídila sektu, měla zálibu v exorcismu a páchala vraždy. Na střední škole se dobře učila, poté se prosadila jako prodavačka kosmetiky a vzala si svého kluka z dětství, který se v dospělosti živil jako výrobce barviv. Měli spolu jednu dceru a bydleli v hezkém domku u řeky Abukuma v japonském regionu Tóhoku. Když přišel rok 1990, byli šťastní a usazení. Žilo se jim dobře.

Jenže pak si manžel zranil záda. Nemohl pracovat, dal se na pití a gamblerství a rodinu zadlužil. Museli prodat dům a vstoupili do náboženské organizace jménem Ogamija-san, která učila duchovní léčení. Byli z ní ale vyloučeni, protože bez povolení používali její sídlo. Manžel Sačiko Etové se nervově zhroutil, zmizel a víckrát o něm nikdo neslyšel.

Situace pak nabyla poněkud zvláštních rozměrů. Etová se přestěhovala skoro dvě stě kilometrů na sever od Tokia a začala se vydávat za senzibilku

a léčitelku. Tvrdila o sobě, že umí zaplašit démony. Nechodila kolem horké kaše a rovnou se prohlašovala za bohyni.

Shlukovalo se kolem ní čím dál víc stoupenců, dokonce tolik, že si sousedi začali stěžovat na velké množství aut parkujících na ulici, náboženské skandování a neutichající tlučení paliček do bubnů taiko. To ale netušili, že paličky mají ještě jeden, mnohem zlověstnější účel.

Etová přišla s rituálem, jak vyhánět démony. Řeceno jejími slovy – pokud má být exorcismus úspěšný, je potřeba zabít špinavé tělo a očistit duši. V rámci této techniky tedy byla účastníka rituálu paličkou od bubnu. Její dcera Joko jí pomáhala. Jedna z členek sekty v červnu 1995 skončila zbitá v nemocnici a svědčila se personálu, že její manžel se pohřešuje. I on byl podroben rituálnímu bití: od té doby ho neviděla. Policisté se rozhodli zaskočit k Etové na návštěvu.

Byli šokovaní, když zjistili, co tam na ně čeká. V prvním podlaží našli šest mrtvol zabalených do futonů: dva muže a čtyři ženy, všechny ubité k smrti. Z míry rozkladu vyplývalo, že zemřeli už před několika měsíci. Když se policisté zeptali Etové, co tam ta těla dělají, odpověděla, že z nich ještě neodešla duše a ona je chtěla nechat být. Věřila, že hibernují a dříve nebo později se zase proberou.

Etová, její dcera a tři stoupenci – včetně té hospitalizované ženy – byli zatčeni a obviněni z vraždy. Etová během soudního procesu trvala na tom, že nezamýšlela zabít své oběti, pouze „ohavné ďábly“, kteří v nich žili. Tvrdila, že její činy byly součástí náboženského obřadu a ji nenapadlo, že by ti lidé mohli umřít. Kromě toho se hájila i pomínutím smyslů, ale soud to neakceptoval.

Sačiko Etová byla shledána vinnou z vraždy a odsouzena k smrti. Její stoupenci, včetně její dcery, byly odsouzeni k doživotnímu odnětí svobody. Etová se několikrát odvolala, ale nakonec byla 17. září 2012 ve věku pětadesáti let oběšena, a stala se tak po patnácti letech první ženou, která byla v Japonsku popravena.

Nikdy neprozradila, proč se pokládala za bohyni nebo byla přesvědčená, že ze svých stoupenců dovede vyhánět démony. Slyšela v duchu hlasy? Možná byla vizionářskou sériovou vražedkyní anebo ji prostě poháněl obyčejný hédonismus. Víme ale, že stejně jako těch šest mrtvol zabalených do futonů ani ona nehibernovala a víckrát se neprobrala.

LEONARDA CIANCIULLIOVÁ

MYDLÁŘKA Z CORREGGIA

Pokud nebudeme brát v potaz vzácné výjimky, kam patří mimo jiné Zodiac, můžeme říct, že sérioví vrazi si sami nevybírají, pod jakým názvem se proslaví. Občas jejich přezdívka vychází ze společného znaku obětí, což byl případ takového Vraha královen krásy. Jindy, jako třeba u takzvané Usměvavé babičky, popisuje vrahovu osobnost. Nebo odkazuje na vražednou zbraň. Sem spadá i takřečený indický Muž s kamenem. A občas naznačuje, co se s vrahovými oběťmi stalo po smrti. Co se přihodilo obětem Leonardy Cianciulliové známé jako Mydlářka z Correggia, je jistě nabíledni.

Na počátku tohoto příběhu stojí jasnovidka. Cianciulliová se narodila v roce 1894 a snila o tom, že jednoho dne bude mít velkou rodinu. Jenže všem jasně jí prozradila, že ačkoli skutečně porodí kopu dětí, všechny zemřou v útlém dětství. Cianciulliová z toho vinila matku, která na ni uvrhla kletbu za to, že se provdala za nesprávného muže. A opravdu, Cianciulliová sedmnáctkrát otěhotněla, ale třikrát samovolně potratila. Deset jejích dětí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nejhorší sérioví vrazi světa.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.